

Pürschel: Jeg ved ikke, om jeg maa have Lov til ud fra mine rige Rigsdags-Erfaringer at begynde med at give det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) et godt Raad. Han talte om, hvad „Radikal Ungdom“ mente om dette Spørgsmaal. Jeg vil give ham det gode Raad, at han skal aldrig beskæftige sig med Bagateller.

Dernæst vil jeg gerne gøre en Bemærkning til en Del af Pressen, som i min Tale har fundet Reaktion, ja, nogle har fundet sort Reaktion deri. Jeg vil derom gøre den almindelige Bemærkning, at Begreberne „Aktion“ og „Reaktion“ er ganske afhængige af, hvilket Standpunkt man begynder paa. Jeg maa sige, at naar der fremtræder en forbryderisk og samfundsfarlig Tendens, saa kan jeg kun betragte det som en Hæder, at man siger om mig, at jeg reagerer deroverfor, og over for et Foretagende som „Ekstrabladet“ maa jeg sige, at der foretrækker jeg ubetinget at være reaktionær fremfor at være aktionær, hvad enten det nu er det aandelige eller det materielle, der tænkes paa, selv om jeg naturligvis ikke er blind for, at det sikkert er en god Forretning at være Aktionær i dette Foretagende — Forlystelses-Industrien gaar jo godt her i Landet og ikke mindst den, som beskæftiger sig med, ja, hvad skal jeg sige, med de erotiske Foreteelser.

Dernæst vil jeg gerne gøre en Bemærkning over for dette, som jo træder saa stærkt frem i Begrundelsen fra visse Sider: at Straffetruselen ikke afholder en besvangret uheldig Kvinde fra at gaa til Fosterfordrivelse. Nej, det er maaske nok rigtigt, at den meget ofte, dog ingenlunde altid, ikke virker meget stærkt, men det, det kommer an paa, er jo ogsaa at sætte ind paa Motiv-Dannelsen paa et meget tidligere Tidspunkt af Begivenhedernes Udvikling, nemlig at sætte ind paa det Tidspunkt, da Kvinden giver sig i Lag med Manden. Det er der, Straffetruselen sætter ind og virker motivdannende, og det er der, den har sin Værdi, saaledes som Erfaringerne fra Rusland jo saa klart viser det. Det er jo saaledes, at Ungdommen — og ikke mindst de unge Mænd — er i Besiddelse af et vældigt Mod og Frisind i Nydelsens Øjeblik — der sætter de sig ganske ud over den gammeldags Moral —, men i det Øjeblik, Ansvaret melder sig, saa er det, lige som Modet og Frisindet svinder bort, og tilbage staar meget ofte et temmelig fejgt og pjaltet Mandfolk. Jeg siger dette til Beroligelse ogsaa for det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, der synes at have den mærkværdige Opfattelse, at jeg har gjort mig til Talsmand for, at Manden skulde

have Ret til at hengive sig til de vildeste Udskejelser, som han sagde. For et Medlem, der interesserer sig saa varmt for, at andre ikke skal fordreje hans Udtalelser, maa det siges at være et ualmindelig uheldigt Øjeblik, han havde, da han kom med denne Udtalelse.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg sige, at jeg er meget betænkelig, som jeg allerede har sagt, ved den Udvidelse af den medicinske Indikation, der er foreslaaet. Jeg tror for saa vidt, at det svenske Forslag, der, hvis jeg husker ret, ganske udelader den medicinske Indikation, er paa en rigtigere Vej, fordi den medicinske Indikation taler om Handlinger, som i sig selv, i Kraft af almindelige retlige Principper, er lovlige, og det er altid farligt at ville begynde at definere og uddybe dette. Derfor tror jeg, at det vil være meget vanskeligt at finde en Formulering for en Udvidelse paa dette Punkt, som kan være tilfredsstillende.

Den højtærede Minister sagde, vendt mod Venstres Ordfører, som er forhindret i at være til Stede her i Dag, at et Par Læger, som havde udtalt sig om dette Spørgsmaal, ganske manglede juridisk Forstaaelse eller Evne til at . . . (*Justitsministeren* [Steineke]: Fortolkningsskunst!). Fortolkningsskunst, ja. Men der er dertil at sige dette, som Venstres Ordfører sagde til mig i Gaar i en privat Samtale — og det synes jeg, det ærede Medlem havde Ret i —, at Lovforslaget her, saaledes som Ministeren har stillet det op, jo netop overlader det hele til Lægernes Fortolkning. Det er jo Lægerne alene, der skal fortolke Loven, og det er derfor, forekommer det mig, et principielt lidt farligt Argument, den højtærede Minister her kom med.

Til mig sagde den højtærede Minister, at han troede ikke stærkt paa Straffens forbedrende Virkning og derfor ikke var Tilhænger af de strenge Straffe. Denne Betragtning forstaar jeg i og for sig godt, den er heller ikke mig fremmed, men jeg vil gerne deroverfor sige, at alle de Straffesatser, som jeg har nævnt, findes i den borgerlige Straffelov, og de findes vistnok praktisk talt uforandrede i det Forslag, som Ministeren selv i sin Tid, den 2. December 1924, fremsatte her i Tinget, og de maa derfor dengang have været Udtryk for, at Ministeren dog troede paa disse strengere Straffes Virkning. Ogsaa den Paragraf, det særlig drejer sig om, § 242, er jo af Ministeren i sin Tid forelagt med en Strafferamme, der gik op til 2 Aar, saa dengang maa Ministeren dog for saa vidt have troet